

Altid?). Altid Mad! Og hvis de ikke faar det, er det Forældrenes Skyld. Der er nemlig noget, der hedder Fattigvæsenet, som er Udtryk for den Pligt, Samfundet har overfor hver enkelt: at sørge for, at ingen lider Nød. Altsaa, de Forældre, der lader deres Børn lide Nød, begaar noget uforsvarligt. De behøver ikke at lade deres Børn lide Nød. Det ønsker jeg dog ved denne Lejlighed udtrykkelig at slaa fast.

Den Lignelse, det ærede Medlem for Københavns 12te Valgkreds (Wiinblad) drog med Hensyn til mig, som købte Malerier ind og forsømte mine Børn, ikke alene haltedede, men kunde ikke gaa saa meget som et eneste Skridt paa egne Ben. Der er ikke Spor af Analogi mellem de to Ting. Altsaa, jeg skulde forsømme mine Børn, og dertil skulde svare dette, at Kommunen ikke bespiste Skolebørnene. Men Skolebørnene er jo ikke Kommunens Børn. Kommunen har som saadan ingen Børn. Jeg mener bestemt, at ogsaa for mit personlige Vedkommende gælder det, at hvis jeg har paataget mig en Forpligtelse, har jeg at opfylde denne Forpligtelse, inden jeg giver mig til at være godgørende og bespise andres Børn. Det er nemlig derom, der her er Tale; det burde det ærede Medlem selv kunne se. Naar jeg har paataget mig en Forpligtelse, kan det fordres af mig, at jeg skal opfylde den Forpligtelse, jeg har paataget mig, inden jeg giver mig af med at være godgørende. Og det er netop det, der er Tilfældet her for Københavns Kommunes Vedkommende. Den har paataget sig en Forpligtelse med Hensyn til Thorvaldsens Museum. Man maa da forlange af Københavns Kommune, at den først opfylder de Forpligtelser, som den frivillig og højtidelig har paataget sig af samfundsmæssig Art, inden den løber omkring og snuser hele Tilværelsen rundt for at se, om der ikke skulde kunne være andre socialpolitiske Opgaver, som det kunde behage en eller anden tilfældig socialdemokratisk Majoritet at ønske at faa løst. Det bør i hvert Tilfælde komme i anden Række.

Det er blot det, jeg har tilladt mig at sige. Og jeg vil yderligere understrege, hvad det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (Fraenkel) sagde, at man maa skarpt skelne imellem, hvad der er Samfundets Opgave, og hvad der er Hjemmenes Opgave overfor Børnene. Det at lære Børn Renlighed er Hjemmenes Opgave, og det kan kun tale til Skam for en

vis Del af Befolkningen, at den overhovedet skal ty til Skolehjælp for at faa sine Børn rensat, medmindre Opfattelsen da skulde være denne indenfor Socialdemokratiet — vi faar jo om lidt til Behandling et Forslag til Værn om Dyr —, at Lusene ogsaa er et Slags Husdyr, som skal fredes.

Ordføreren for Forslagsstillerne

(Wiinblad): Jeg tillader mig at konstatere en ny Splittelse i Højre. Det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds (Fraenkel) har protesteret meget bestemt imod, at Staten paatager sig nogen som helst Opgave med Hensyn til Børns Bespisning, hvorimod det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) har protesteret imod, at Kommunen har noget med denne Opgave at gøre og henviser den til Staten. Han sagde, at i anden Instans maa det være Staten, som paatager sig Børns Bespisning. Højre er ikke noget stort Parti, men det er stort i sin Uenighed. Det falder fra hinanden, lader det til, ogsaa paa dette Spørgsmaal. Dette skal jeg nøjes med at konstatere.

Det ærede Medlem for Københavns 7de Valgkreds gjorde en Bemærkning om, at Fattigfolk burde gaa til Fattigvæsenet, naar de ikke kunde mætte deres Børn (Fraenkel: Det har jeg ikke sagt et Ord om!) — naa, det var det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin). Jeg skal dertil sige, at jeg oplyste i Gaar, at en af det ærede Medlems Partifæller, en stor Godsejer i Jylland, lønnede sine Arbejdere med 1 Kr. 30 Øre om Dagen om Vinteren. De af hans Arbejdere, der har en stor Børneflokk, er i den Anledning gaaede til Fattigvæsenet, som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds mener, at de skal; men til Trods altsaa for, at de arbejder for en stor Godsejer, og til Trods for, at de forøger deres Indtægt ved Hjælp af det lokale Fattigvæsen, lider deres Børn alligevel Sult og Nød. Fattigvæsenet er jo ikke saaledes indrettet, at det i væsentlig Grad bidrager til at skaffe gode Forhold for Børn. Hvis det ærede Medlem kom over paa det Gods og saa, hvorledes de Børn levede, der dels ernæres ved den Løn, Forældrene faar af Godsejeren, og dels ved det lokale Fattigvæsen, vilde det ærede Medlem grue ved at tænke sig, at hans Børn skulde kunne have den Skæbne. Derfor er det altsaa ikke tilstrækkeligt at vise hen til Fattigvæsenet.